

DOI: 10.33310/2518-7813-2019-67-4-63-68

УДК 17.036.1:[378.011.3

ГУАНЬ ЮЕ

аспірантка Інституту мистецтв ім.А.Авдієвського
Національного педагогічного університету ім. М. П. Драгоманова,
м. Київ, Україна
e-mail: guanyue6161@gmail.com

ОСНОВНІ ЧИННИКИ СУЧАСНОЇ ВОКАЛЬНО-ВИКОНАВСЬКОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ ЗГІДНО СТРУКТУРИ НАЦІОНАЛЬНОГО МЕНТАЛІТЕТУ В КОНТЕКСТІ УКРАЇНСЬКИХ СПІВАЦЬКИХ ТРАДИЦІЙ

У статті розглянуто проблеми вокальної педагогіки – багатогранної галузі педагогічної науки, яка постійно трансформується під впливом різних подій історично-культурного простору, реагує на соціальні процеси, в яких триває педагогічний процес. Слід зазначити, що вокальна педагогіка в Україні пройшла складний шлях розвитку, а кожен історичний період розвитку вокальної педагогіки обумовлено культурою суспільства в цілому, та специфікою організації побуту й праці, змістом духовних потреб, соціальними відносинами, наявними формами та умовами, традиціями вокального навчання й розвитку професійних виконавців та педагогів-музикантів, які обрали вокальне виконавство – як засіб творчо-педагогічного впливу на підростаюче покоління.

Ключові слова: вчитель музичного мистецтва, українські вокальні традиції, менталітет, національна традиція тощо.

Новітні вимоги в царині педагогіки, які продиктовані часом вимагають від науковців оновленого погляду на проблеми творчості у різних видах діяльності вчителя музичного мистецтва. Адже завдяки творчим виявам, вчителі музичного мистецтва значно розширяють сферу впливу на підростаюче покоління і це беззаперечний факт.

Натомість, вокальна творчість вчителя музичного мистецтва на сьогодні явище актуальне, про що засвідчує той потужний потяг абітурієнтів до мистецьких спеціальностей у педагогічних університетах України, з подальшими перевагами до отримання диплома магістра за спеціалізацією вокаліста-виконавця, практикуючого соліста. Вочевидь, популярність педагогічної роботи у поєднанні з мистецьким спрямуванням набуває сталих тенденцій до прогресивного зростання та потребує методичної підтримки, адже шлях фахового зростання та вдосконалення для студентів України та Китаю лежить у аспекті поєднання педагогічного й вокально-виконавського аспектів професійної самореалізації.

Особливо актуальним в даному контексті виступає аспект ознайомлення китайських студентів з українськими методиками вокального розвитку. Багатовіковий досвід українських традицій вокального розвитку загальноновизнаний у світі та спрямовує до навчання на матеріалі українських вокальних творів має визнану світовою спільнотою ефективність. Тож, вважаємо доцільним використання українських співацьких традицій у вокальному розвитку студентів України та Китаю.

Надзвичайно цінними на сьогодні є сучасні наукові розвідки українських та китайських науковців у результаті яких історія та методика вокальної педагогіки наповнюється новими сторінками, що доповнюють інформаційне поле українських співацьких традицій – джерельної бази вокального становлення молодого покоління, яке обрало для себе шлях педагогічного та вокально-виконавського становлення. На сьогодні, сучасне наукове коло інтересів молодих вчених постійно сповнюється цікавими, оригінальними науковими роботами за даною проблематикою (Ван Цзяньшу, Ван Лей, Вей Лімін, Лю Мянї, Чжао Веньфана ін.), проте, залишаються відкритими питання методики, змісту і форм використання українських співацьких традицій у музично-педагогічній діяльності, поступова адаптація до процесу вокального розвитку на основі українських співацьких традицій китайських студентів мистецьких факультетів педагогічних університетів з подальшим розповсюдженням їх в освітньому середовищі Китаю.

Основні концептуальні положення методології і філософії освіти в яких представлені спільні та відмінні погляди у співвідношенні культурних традицій виокремлено в дослідженнях (В. Андрущенко, Л. Губерський, І. Зязюн, Конфуцій, Мен-Цзи, Сюнь Цзи та ін.); історична динаміка розвитку вокального мистецтва, в основі якої покладена національна ідея гуманістичного виховання молоді засобами мистецтва (А. Авдієвський, В. Антонюк, Б. Гнидь, Д. Євтушенко, Ю. Руденко та ін.); психофізіологічні теорії чуттєвого пізнання в

життєдіяльності людини, ґрунтуються на природничо-наукових положеннях (І. Павлов, І. Сеченов, В. Бехтерев, М. Блінова та ін.); психолого-педагогічні концепції теорії та практики обистісного розвитку (Л. Бочкар'єв, Л. Виготський, В. Петрушин, В. Ражников та ін.); дослідження в яких розкриті особливості вокального мистецтва Китаю (Бай Юнь-шен, Бран Мен, Ван Юй Шен, Лю Лан, Лі Фан, Лю Лан, Фу Лей, Чень Лін-жуй, Чен Це Мін, Чжан Сяо Чжун та ін.); культурологічні, етнокультурні, полікультурні тенденції (національна культура у фольклорних традиціях: Г. Лозко, Л. Масол, Г. Меднікова, Г. Довженюк, Л. Хоружа та ін.); психологічні чинники (психологія і музична психологія: Л. Виготський, О. Костюк, О. Леонт'єв, В. Медушевський, Е. Назайкинський, Б. Теплов та ін.); музично-педагогічні: Е. Абдуллін, В. Антонюк, Л. Василенко, Н. Гузій, Л. Дмитрієв, Д. Євтушенко, О. Єременко, А. Козир, П. Ковалик, Л. Куненко, А. Менабени, В. Орлов, О. Отич, Г. Падалка, Л. Паньків, О. Ростовський, О. Хижна, О. Щолокова, В. Шульгіна, Д. Юник, Ю. Юцевичта ін.); а також дослідження духовної спадщини культурних паралелей «Схід-Захід» і діалогу двох стародавніх культур України і Китаю (Л. Гусейнова, Е. Кучменко, О. Шевнюк, О. Щолокова, В. Шульгіна та ін.); методологічні й методичні аспекти різних напрямків вокальної підготовки китайських студентів (Ван Цзяньшу, Ван Лей, Вей Лімін, Лі Чуньпен, Ма Цзюнь, Чен Дін, Цзінь Нань, Чжао Веньфанта ін.), в педагогічних університетах України.

Розглядаючи особливості міжкультурного діалогу, молодий дослідник Хуан Ге представляє унікальний погляд на діалог співацьких традицій України та Китаю. Він значає, що «китайська народна пісенна творчість, так як і українська, зародилась у глибокій давнині, до нашого часу зберегла своє художньо-образне та жанрове розмаїття. В своїх кращих зразках китайська народна пісня відрізняється задушевною співучістю, повнотою життєвих відчуттів. Розвиваючись на основі пентатонічного ладу, китайські народні пісні володіють вельми широким інтонаційним діапазоном, засобами музичної виразності, тим самим створюючи неповторну своєрідність китайського народного мелосу» [10].

Натомість, до характерних традиційних рис української вокальної культури зазвичай відносять мелодійність та співучість, а також м'якість та зручність для співу української мови з багатою палітрою розспівуваних голосних, пом'якшених приголосних тощо. Зокрема Д. Євтушенко, визначив чинники української співацької традиції: «фонетичний склад мовлення, менталітет народу, специфіку психології, темпераменту, смаків, упо-

добань, думок, мрій, надій, інтересів. Розглядаючи риси сталої співацької манери в Україні, дослідник зазначає, що вона вирізняється природною невимушеністю роботи голосового апарату з використанням ясної дикції та артикуляції під час співу. Ця співацька традиція вирізняється кантиленністю, яка дає підстави називати Україну «північною співацькою Італією» [1, с. 17].

Будь-яка культура має джерельну базу – це попередні надбання народу, у відповідності до нашої тематики це українська народно-пісенна джерельна база. Як зазначають китайські дослідники тут можна встановити певні відмінності у мелодиці, способі звуковидобування, манері виконання, які мають розбіжності в українських та китайських співацьких традиціях.

Перш за все, слід зазначити, що культурні традиції країн з різними політичними, релігійними та економічними напрямками розвитку – відмінні, спільними завжди залишаються ціннісні виміри загальнолюдського й сутнісного, характерного для усіх культурних традицій (життя, сім'я, батьківщина, спільнота тощо), які віддзеркалюються в змісті та закарбовуються у мистецьких виявах, зокрема у поетичних, які складають основу вокального твору.

Щодо культури звукоутворення у вокальних традиціях України та Китаю, існують значні відмінності як у джерельно-традиційному за стилем – народному (відкритому, горловому) звукоутворенні, так і в академічному – об'ємному, акустично-округлому звукоутворенні, який в українській традиції має глибше коріння побутуючи з давніх часів, очевидно виділяючись як фізіологічно-ментальна особливість, характерна для слов'янсько-мовної групи. Для китайської вокальної школи академічна манера є інтеграційною якістю, яка забезпечує китайським виконавцям можливість до виконання класичних вокальних зразків загально-визнаної європейської співацької культури, Світових класичних шедеврів, оперно-камерного спрямування.

З кінця минулого та початку нинішнього тисячоліття, ментальна проблематика набула оновленого звучання, так в роботах сучасних дослідників вона отримала різнобічне висвітлення. Зокрема, історичного, філософського, культурологічного, соціологічного, психологічного, політологічного спрямування, що свідчить про інструментальність та міждисциплінарність у вивченні ментальності, як соціально-гуманітарного процесу.

Специфічні риси менталітету українського народу та визначення його як джерельної основи виявлено в дослідженнях провідних науковців (В. Антонович, Д. Багалій, Г. Ващенко, М. Грушевський, Д. Донцов, М. Драгоманов, О. Єфименко,

М. Костомаров, О. Кульчицький, Ю. Липа, В. Липинський, І. Огієнко, Д. Чижевський, М. Шлемкевич, В. Янів та ін.).

В наш час розробку даної проблеми продовжили наші сучасники-науковці (А. Бичко, І. Бичко, Р. Додонов, С. Кримський, В. Малахов, М. Мокляк, А. Нельга, Ю. Римаренко, О. Ручка, В. Храмова, В. Шинкарук та ін.), переваги у наукових пошуках віддаються духовному світу українців: духовність, ідеалізм, індивідуалізм, егалітаризм, толерантність, самозаглибленість, емоціоналізм [12].

У широкому сенсі, на думку сучасної дослідниці О.Стасевської, «ментальний простір є сферою функціонування індивідуальної та суспільної свідомості, а його стан детерміновано вмістом таких концептів, як «менталітет», «ментальність», «ідентичність» і аксіологічна основа функціонування соціуму. Національний ментальний простір об'єднує людей, що належать до певної нації, визначаються її ознаками, підтримують її культурні норми та звичаї, співвідносять себе з нею й усіляко сприяють її розвитку. Незважаючи на активне використання поняття «менталітет», відшукати у вітчизняній літературі не тільки скільки-небудь повне і докладне роз'яснення» [8].

Філософізація у терміносистемі даної дефініції складна, ми заручаємось наступною типізацією: «Менталітет – тип мислення, який ґрунтується на системі цінностей певної спільноти; своєрідний стан, розвиток та спрямованість індивідуальної або групової свідомості; підсвідомі начала, які відображають уявлення конкретного соціуму про навколишній світ, що, у свою чергу, зумовлює мотиви поведінки та вчинки людей. Менталітет характеризується тривкістю і консерватизмом; його трансформація можлива лише внаслідок дуже значних культурних змін і відбувається повільно. Менталітет формується під впливом традицій, соціальних інститутів, довілля і є складним виявом психічної діяльності людей, що містить як свідоме, так і несвідоме. Менталітет – світоглядна матриця, картина світу у свідомості людини та уявлення про її власне місце в цій картині світу. Менталітет можна розглядати на різних рівнях: на рівні типів культур (античний, західноєвропейський, слов'янський); на рівні національних культур (китайський, український, американський); на рівні субкультур (дворянський, кримінальний, християнський, молодіжний). Такий підхід дозволяє давати досить широке тлумачення категорії «менталітет» і використовувати її для позначення будь-якого більшменш стійкого комплексу уявлень про світ» [7].

Поняття «менталітет» і «ментальність» вітчизняні дослідники [8; 9] розглядають, як нетотожні: перше поняття є більш загальним і розуміється

як базова характеристика великої спільноти (народу, нації), її тип мислення, який ґрунтується на системі цінностей, як своєрідний стан та спрямованість групової свідомості та підсвідомі начала, що відображають уявлення цієї спільноти про навколишній світ та зумовлюють поведінкові реакції; друге – як сукупність розумових навичок і духовних настанов, властивих окремій людині або невеликій групі. У ментальності індивідуальне і суспільне органічно зливаються і стають нерозривними, тому менталітет народу постає в ментальних проявах його окремих представників. Ментальність особистості як система установок індивіда формується на основі взаємодії із найближчим оточенням, що і визначає її як більш динамічну.

У ментальному просторі, менталітет є константною базою для визначення суспільством й особистістю лінії поведінки, ціннісних орієнтирів, ціннісно-нормативних настанов тощо. Основними складовими елементами національного менталітету є мова, колективна пам'ять, соціальні репрезентації, колективні почуття, емоції і настрої, норми поведінки, цінності, ментальні репрезентації культури, тип мислення, соціальне сприйняття, національний характер і темперамент, національна самосвідомість.

Як своєрідна прихована мудрість народу він має нормативно-оціночну сторону. Визначаючи структуру «національного» у співвідношенні до «менталітету», сучасні дослідники виокремлюють: «архетипічний компонент менталітету – система архетипів і компонентів колективного несвідомого; когнітивний компонент – образ світу і способи мислення колективного суб'єкта; ціннісно-смісловий компонент – система цінностей, ціннісних орієнтацій, ідеалів, норм; емоційний компонент – оцінки, емоції, почуття; поведінковий компонент – мотиви і стереотипи поведінки. Відзначено, що кожен із цих компонентів має несвідомий і свідомий рівні, через що феномен національного менталітету позначається стійкими і нестійкими структурними станами. Усе це разом утворює так званий «ментальний простір» – ціннісно-сміслові утворення, що являє собою сукупність ціннісних основ, сфери функціонування менталітету, а також його результату, вираженого у формуванні соціокультурної ідентичності» [9].

Ментальний простір в межах якого побутують українські вокальні традиції, ґрунтується на вищезазначених чинниках, він піддавався непрямому впливу соціуму та виявлявся у творчості яскравих та самобутніх предстанків-митців, які трансливали ці традиції після осмисленої трансформації та створенні власної авторської концепції у творчих виявах.

Ми свідомі, що китайські співацькі традиції склалися за подібних умов та під впливом загальних національних чинників, що й українські співацькі традиції, проте їх ментальний досвід мав дещо інший вплив на творчість, та відобразився на формах, у якостях та ключових чинниках, зокрема у вокальній традиції горлового звуковидобування, що відповідає притаманній китайському народу мовній культурі, стилістична основа якої базується на відмінних акустично-фізіологічних нормах у мовленні та задіянні певних акустичних та дикційних унормованостях.

Для даної тематики вважаємо ключовими досягненнями китайських студентів є прагнення оволодіти європейською академічною вокально-виконавською манерою та відповідного мовлення близького до усталених літературних норм у відповідності до культурної мовленнєвої традиції у співі. Дана тематика піднімалась молодими китайськими науковцями Вей Лімін, Лю Мяноні та ін. Осягнення українських співацьких традицій – академічної манери, об'ємно-акустичного звучання, привнесення у вокальне виконавство різноманітної тембральної палітри, кантিলени, рівномірного звукового потоку зі згладженими реєстровими переходами та дотриманням вокально-мовленнєвих норм (української літературної мовленнєвої норми, за Лю Мяноні) у вокальному виконавстві, узагальнено-вибірково, можна віднести до ключових українських вокальних традицій.

Причому, слід враховувати, що вибір місця та напрямку вокально-технічного розвитку китайських студентів необмежений, проте упродовж останніх десятиліть, вони цілеспрямовано готуються до здобуття музичної освіти в Україні. Зокрема, їх приваблюють можливість поєднання педагогічного та творчо-виконавського спрямування фахового становлення на мистецьких факультетах в педагогічних університетах України. Відповідно до потреб та устремлінь сучасного студентства слід відмітити «новий набір потреб» і «цінностей», про який ми зазначили вище, а саме осягнення основ музичної педагогіки, як майбутню перспективну траєкторію саморозвитку та вокально-виконавський розвиток у контексті надання освітніх послуг на засадах усвідомлення ментальних відмінностей, які відображено в східній і західній концепціях («Схід – Захід»). Доречним, на нашу думку є узагальнення Рене Генона, який розглядав типи східний та західний типи мислення у співвідношенні до двох цивілізаційних типів – традиційні (східні), та прогресивістські (західні). Згідно філософії Сходу, це єдиний духовний канон життя, що спрямовано на духовне удосконалення людини, дотримання морально-етичних норм, закарбованих в текстах (Коран,

Веди, китайське 5-ти книжжя тощо). За якими філософія Сходу, протягом багатьох віків, підпорядковує індивідуальне начало, світовому цілому, та встановлює порядок домінування світового цілого над індивідуальним, проводячи аналогію ми встановили що вчителювання східного типу, це вчитель-гуру – життєвий наставник, це іще раз засвідчує східної традиціоналізм цивілізації (панування стереотипного стилю мислення та переважання його над науковим). Натомість, західна концепція у філософських трактатах – раціонально-логічна та аналітична, автономна (В. Петрушенко, Фан Динь Тань та ін.).

Повертаючись у русло наших дослідницьких інтересів слід зазначити, що вокальна підготовка майбутніх учителів музики Китаю вимагає ознайомлення з новою для них культурою та її традиціями, зокрема українськими співацькими традиціями. Виокремлюючи специфічні українські співацькі традиції, слід зазначити, що співацька діяльність українців – найбільш масовий соціально-колективний вид творчості був у пріоритеті в житті нації, давалась взнаки природна художньо-поетична і співацька обдарованість народу (Н. Шумада).

Ми вважаємо, що осягнення провідних українських співацьких традицій відбувається у межах майстер-класів провідних педагогів-вокалістів, діалог культур відбувається у процесі спілкування, зокрема навчальному процесі де діалог культур відбувається мовою вокальної музики, на матеріалі українських вокальних класичних творів, в процесі інтеграції набутих співацьких традицій від професіонала педагога-митця до студента-вокаліста. Вокальна підготовка китайських студентів в українських закладах вищої освіти ґрунтується на вивченні українських вокальних традицій, в основі яких лежать елементи провідних методичних системи (М. Березовського, Д. Борзнянського, М. Дилецького, М. Леонтовича, К. Стеценка та ін.), до Майстер-класів сучаників у високому сенсі, ми відносимо М. Кондратюка, Д. Петриненко, Л. Лобанову, Л. Руденко, А. Солов'яненко, Є. Мірошніченко та ін., які використовували українські вокальні традиції у підготовці професійних співаків, сповідаючи емпіричну та дидактичну схеми індивідуального співацького розвитку. За аналогами успішних педагогів, наших попередників, таке спрямування вокального навчання значно розширить спектри виконавських інтересів китайських студентів, озброїть вокальними традиціями на основі аналізу майстер-класів провідних педагогів-вокалістів, різноманітними знаннями, уміннями і навичками. Окрім того, на думку сучасного дослідника Є. Шуневича, «у докласичний та класичний періоди побутування

української вокальної школи», «цілком окресленими були духовно-освітні цінності, які закладались в навчально-дидактичні методи виховання розвинених особистостей, майстрів сольного співу», за зразками педагогів-виконавців, переймаючи їх еталонну манеру співу в пошуках власної вокально-виконавської манери [13]. Тож, цілком слушною є думка що українська вокальна традиція включає елементи емпіричної та дидактичної схем індивідуального співацького розвитку.

Отже, до українських вокально-виконавських традицій ми відносимо, емпіричну й дидактичну схеми індивідуального вокального розвитку співаків, на засадах дотримання академічної манери, об'ємно-акустичного звучання, привнесення у вокальне виконавство різноманітної тембральної палітри, кантилени, рівномірного звукового потоку зі згладженими регістровими переходами та дотриманням вокально-мовленневих норм тощо.

Список використаних джерел

1. Євтушенко Д. Питання вокальної педагогіки. Київ, 1987. 254 с
2. Запорожец А. В. Восприятие и действие / под ред. А. В. Запорожца. – М.: Просвещение. 1967. – 322 с.
3. Калюжна Т. Г. Педагогічна аксіологія в умовах модернізації професійно-педагогічної освіти: монографія / за наук. ред. О.В. Уваркіної. – К.: Вид-во НПУ імені М.П. Драгоманова, 2012. – 128 с.
4. Климова К.Я. Основы культуры и техники мовлення: Навч. посібник. – 2-е вид., випр. і доп. – К.: Ліра-К, 2006. – 240с.
5. Козир А. В. Професійна майстерність учителів музики: теорія і практика формування в системі багаторівневої освіти: монографія / А. В. Козир. – К.: НПУ імені М.П. Драгоманова, 2008. – 378 с.
6. Падалка Г. М. Педагогіка мистецтва (Теорія і методика викладання мистецьких дисциплін) / Г. М. Падалка. – К.: Освіта України, 2008. – 274 с.
7. Культура України: тезаурус і персоналії / за ред. Л. В. Анучиної, О. А. Стасевської, О. В. Уманець. – Харків : Право, 2014. – С. 91-92.
8. Стасевська О. Ментальний простір українського суспільства: філософсько-культурологічний дискурс / Вісник Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого» № 3 (34) // X, 2017, С. 111 – 121.
9. Стасевська О. А. Проблема ідентичності людини в соціокультурному просторі України / О. А. Стасевська, О. В. Уманець // Україна і світ: діалог мов і культур : міжнар. наук.-практ. конф., 2016 / М-во освіти України, Київ. лінгвіст. ун-т. – Київ: Вид. центр КЛНУ, 2016. – С. 719-720.
10. Хоу Цзянь Художній світ китайської народної опери : діалог культур: автореф.на здоб канд. мистецт./ Хоу Цзянь. – Київ, 2008. – 20 с. 11.
11. Хуан Ге Принципові засади формування виконавської мобільності студентів у процесі вокальної підготовки. / Збірник наукових праць «Педагогічна освіта: теорія і практика». Випуск 25. Ч. 2 – Вип.25 (2-2018). – Ч.2. – Кам'янець-Подільський, 2018. – 272 с., С.126 -131.
12. Чижевський Д. Філософські твори : у 4 т. / Д. Чижевський ; під заг. ред. В. Лісового. – Київ : Смолоскип, 2005. – Т. 1. – 402 с.; Гнатенко П. І. Український національний характер / П. І. Гнатенко. – Київ : ДОК-К, 1997. – 114 с.; Кримський С. Б. Під сигнатурою Софії / С. Б. Кримський. – Київ : Вид. дім «Києво-Могилян. акад.», 2008. – 367 с.
13. Шуневич Є. Традиції та джерела професійного вокального мистецтва на Україні //Євгенія Шуневич / 36. наукових публікацій/ Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка Молодь і ринок №10, 2011 р., с. 117-120.

References

1. Zaporozhets AV Perception and action / ed. AV Zaporozhets. – М.: Enlightenment. 1967. – 322 p.
2. Kalyuzhnaya TG Pedagogical axiology in the conditions of modernization of vocational-pedagogical education: monograph / in science. ed. OV Uvarkina. – К.: Publishing House of NP Drahomanov, 2012. – 128 p.
3. Klimova K.Ya. Fundamentals of Culture and Technique of Speech: Educ. manual. – 2nd species, vypr. and ext. – К.: Lira-K, 2006. – 240 p.
4. Kozir AV Professional skill of music teachers: theory and practice of formation in the system of multilevel education: monograph / A. V. Trump. – К.: NPU named after M.P. Drahomanov, 2008. – 378 p.
5. Padalka G. M. Pedagogika arts (Theory and method of teaching of artistic disciplines) / Gramme. M. of Padalka. – К.: Formation of Ukraine, 2008. – 274 s.
6. Culture of Ukraine: thesaurus and personalias / at an editor L. In. Anuchinoy, O. And. Stasevskoy, O. In. Umanec'. it is Kharkiv : Right, 2014. – S. 91-92.
7. Stasevska O. Mental'niy space of Ukrainian society: filosofsko-kul'turologichniy diskurs of /Visnik of the National university the «Legal academy of Ukraine of the name of Yaroslav Wise»¹ 3 (34) // О., 2017, S. 111 – 121.
8. Stasevska O. A. Problema identities of man in sociokul'turnomu space of Ukraine / O. And. Stasevska, O. V. Umanec' // Ukraine and world: dialog of languages and cultures - mizhnar. sciences.-idãeð. konf., 2016 / Mcode-vo of formation of Ukraine, Kyiv. linguist. un-t. it is Kyiv: Kind. center of KLNУ, 2016. – S. 719-720.
9. Khou Czyan' the Artistic world of Chinese folk opera : dialog of cultures: avtoref.na zdob kand. mistect./ Khou Czyan'. it is Kyiv, 2008. – 20 c. 11. Van I. Koncertno-pedagogichna is activity
10. Huang Gu Principal principles of forming student mobility in vocal preparation. / Collection of scientific works "Teacher education: theory and practice". Issue 25. Part 2 – Issue 25 (2-2018). – Part 2. – Kamianets-Podilsky, 2018. – 272 pp., P.126 -131.
11. D. Chizhevsky Philosophical Works: in 4 volumes / D. Chizhevsky; under the head. ed. V. Lisovo. – Kiev: Smoloskip, 2005. – Vol. 1. – 402 p.; Gnatenko PI Ukrainian national character / PI Gnatenko. – Kyiv: DOC-K, 1997. – 114 p.; SB Crimean Under the Signature of Sofia / SB Crimean. – Kiev: View. house «Kyiv-Mohylyan. Acad.», 2008. – 367 p.
12. E. Shunevich Traditions and sources of professional vocal art in Ukraine // Evgenia Shunevich / Coll. / Drohobych Ivan Franko State Pedagogical University Youth and Market №10, 2011, p. 117-120.

Гуань Юе. Основные факторы современной вокально-исполнительской подготовки студентов в соответствии со структурой национального менталитета в контексте украинских певческих традиций

В статье рассматриваются проблемы вокальной педагогики – многогранной области педагогической науки, которая постоянно трансформируется под влиянием различных событий историко-культурного пространства, реагирует на социальные процессы, в которых проходит педагогический процесс. Следует отметить, что вокальная педагогика в Украине прошла сложный путь развития, каждый период развития вокальной педагогики обусловлен культурой общества в целом, спецификой организации жизни и труда, содержанием духовных потребностей, социальных отношений, существующих форм и условий. традициями вокального обучения, становления профессиональных исполнителей и педагогов-музыкантов, выбравших вокально-исполнительскую деятельность средством творческого и педагогического воздействия на подрастающее поколение.

Ключевые слова: учитель музыкального искусства, украинские вокальные традиции, менталитет, национальные традиции и т.д.

Guan Yue. Main factors of modern vocal-performance training of students under the structure of the national mentality in the context of the ukrainian spinish

The article deals with the problems of vocal pedagogy – a multifaceted branch of pedagogical science, which is constantly transformed under the influence of various events of the historical and cultural space, responds to the social processes in which the pedagogical process continues. It should be noted that vocal pedagogy in Ukraine has passed a difficult path of development, and each historical period of development of vocal pedagogy is due to the culture of society as a whole, and the specifics of organization of life and work, content of spiritual needs, social relations, existing forms and conditions, traditions of vocal training and development. professional performers and music teachers who have chosen vocal performance as a means of creatively-pedagogically influencing the younger generation. Extremely valuable for today are the modern scientific explorations of Ukrainian and Chinese scientists, as a result of which the history and methodology of vocal pedagogy is filled with new pages that supplement the information field of Ukrainian singing traditions – the source base of vocal formation of the young generation, which has chosen the path of pedagogical and vocal performance. In their best examples, Chinese folk song is distinguished by heartfelt singing, fullness of life. Developed on the basis of a pentatonic system, Chinese folk songs have a very wide intonation range, a means of musical expression, thus creating a unique Chinese folk melody. Typical traditional features of Ukrainian vocal culture are usually melody and singing, as well as softness and convenience for singing Ukrainian with a rich palette of singing vocal, softened consonants and more. We refer to the Ukrainian vocal and performing traditions, empirical and didactic schemes of individual vocal development of singers, on the principles of adherence to the academic manner, surround-acoustic sounding, bringing to the vocal performance of a variety of timbral palette, cantilenas, evenly-spaced regiometal vocal norms, etc.

Keywords: music teacher, ukrainian vocal traditions, mentality, national tradition, etc.